

Sygn. akt VIII Gz 576/19

POSTANOWIENIE

Dnia 24 kwietnia 2020 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Górską

po rozpoznaniu w dniu 24 kwietnia 2020 r. w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (...) z siedzibą w S.

przeciwko (...) Centrum Medycznemu spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z (...) w G.

o zapłatę

na skutek zażalenia powódki na postanowienie Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z dnia 12 listopada 2019 r. w sprawie o sygn. akt XI GNc 3554/19

postanawia:

uchylić zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 12 listopada 2019 r. Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie stwierdził swoją niewłaściwość miejscową i przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Radomiu, wskazując, że roszczenie z art. 10 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych nie może opierać właściwości miejscowej sądu na art. 34 k.p.c. Roszczenia te mają bowiem swoje bezpośrednie źródło w ustawie i nie wynikają z umowy łączącej strony. Sprawa w ocenie Sądu Rejonowego powinna być rozpoznana zgodnie z art. 27 k.p.c. wedle właściwości ogólnej pozwanego.

Powódka wniosła zażalenie na to postanowienie, w którym zarzuciła naruszenie art. 34§1 k.p.c. poprzez przyjęcie, że roszczenie z art. 10 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych nie może opierać się o właściwość miejscową sądu określoną w art. 34§1 k.p.c., podczas gdy, roszczenie to, podobnie jak roszczenie o zapłatę odsetek, ma charakter uboczny w stosunku do roszczenia głównego i oba te roszczenia powstają w chwili opóźnienia się dłużnika ze spełnieniem świadczenia głównego, a w konsekwencji roszczenie z art. 10 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych ma charakter roszczenia o wykonanie umowy.

W związku z tym powódka wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i zasądzenie od pozwanej na jej rzecz kosztów procesu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie okazało się uzasadnione.

Podkreślenia wymaga, że powódka w pozwie z 31 października 2019 r. domaga się zasądzenia na jej rzecz od pozwanej 3.277,45 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie. Jednym z roszczeń składających się na powyższą sumę jest kwota 170,08 zł stanowiąca przeliczenie kwoty 40 euro według średniego kursu ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski w dniu 28 czerwca 2019 r. Powódka wywodzi swoje roszczenie z łączącej ją z pozwaną

umowy sprzedaży wyrobów medycznych. Wedle twierdzeń powódki pozwana zamówiła u powódki wyroby medyczne, powódka wystawiła pozwanej faktury VAT, jednak pozwana nie uregulowała należności pomimo wezwań do zapłaty. Powódka wskazała w pozwie, że właściwość Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie do rozpoznania przedmiotowej sprawy wynika z art. 34 k.p.c. w zw. z art. 454§ 1 k.c. Powódka uzasadniła właściwość sądu tym, że przedmiotem świadczenia pozwanego jest określona suma pieniężna, która zgodnie z art. 454 §1 k.c. winna zostać zapłacona w siedzibie wierzyciela.

Zgodnie z art. 34 §1 k.p.c. powództwo o zawarcie umowy, ustalenie jej treści, o zmianę umowy oraz o ustalenie istnienia umowy, o jej wykonanie, rozwiązanie lub unieważnienie, a także o odszkodowanie z powodu niewykonania lub nienależytego wykonania umowy można wytoczyć przed sąd miejsca jej wykonania.

Nie ulega wątpliwości, że roszczenie o zapłatę ceny za sprzedane towary wraz z odsetkami stanowi powództwo o wykonanie umowy, o którym mowa w cytowanym przepisie. W ocenie Sądu odwoławczego do powództw wymienionych w cytowanym przepisie zaliczyć należy także żądanie zapłaty równowartości kwoty 40 euro, oparte na przepisie art. 10 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (tytuł w brzmieniu obowiązującym od 1 stycznia 2020 r.). W tym zakresie podzielono argumentację, wedle której okoliczność, iż roszczenie o zapłatę 40 euro przewidziano w akcie prawnym nie zmienia tego, iż źródłem i podstawą faktyczną tego żądania jest umowa stron. Rekompensata za koszty odzyskiwania należności przysługuje bowiem wierzycielowi z transakcji handlowej, który nabył uprawnienie do odsetek. Przesłanką tego roszczenia jest zatem uprzednie zawarcie umowy i opóźnienie w spełnieniu świadczenia przez dłużnika. W konsekwencji żądanie równowartości kwoty 40 euro oparte na przepisie art. 10 powołanej ustawy mieści się w kategorii powództw o odszkodowanie z tytułu nienależytego wykonania umowy, w którym mowa w art. 34 k.p.c.

W chwili wniesienia powództwa miejsce wykonania umowy określać należało według miejsca płatności, zgodnie z art. 454 § k.c., którym była siedziba wierzyciela. Zgodnie z art. 34 § 2 k.p.c. w brzmieniu obowiązującym od 7 listopada 2019 r. za miejsce wykonania umowy uważa się miejsce spełnienia świadczenia charakterystycznego dla umów danego rodzaju, w szczególności w przypadku sprzedaży rzeczy ruchomych - miejsce, do którego rzeczy te zgodnie z umową zostały lub miały zostać dostarczone. W świetle tego przepisu za miejsce wykonania umowy uznać należałoby G., gdzie towar miał być dostarczony.

Niemniej, pamiętać trzeba, iż zgodnie z art. 15 § 1 k.p.c. sąd właściwy w chwili wniesienia pozwu pozostaje właściwy aż do ukończenia postępowania, choćby podstawy właściwości zmieniły się w toku sprawy. Z treści tego przepisu wynika, że znajduje on zastosowanie w każdej sytuacji, w tym także takiej, w której podstawy właściwości zmieniły się w toku postępowania. Okoliczność, iż w rozpatrywanej sprawie nie doszło jeszcze do doręczenia pozwu, a tym samym nie powstał stan sprawy w toku, nie wyłącza zatem zastosowania art. 15 k.p.c.

W konsekwencji uznać należało, iż w rozpatrywanej sprawie istniały przesłanki skorzystania z właściwości przemiennej określonej w art. 34 k.p.c.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 §1 k.p.c. zw. z art. 397 §2 k.p.c. orzekł jak na wstępie.

Sygn. akt VIII Gz 576/19

ZARZĄDZENIE

(...)

1. (...)

2. (...)

(...)

(...)

3. (...)